

ПРОТОКОЛ

№ 2838

гр. София, 02.08.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО 19 СЪСТАВ, в публично заседание на втори август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

при участието на секретаря Красимира Й. Динева и прокурора Г. П. Кюркч.

Сложи за разглеждане докладваното от Снежина Колева Частно наказателно дело № 20221100202385 по описа за 2022 година.

На именното повикване в 09:00 часа се явиха:

На именното повикване в 09:00 часа се явиха:

За СГП се явява прокурор К..

За Началника на затвора, редовно уведомен, се явява инспектор Г..

ОСЪДЕНОТО ЛИЦЕ ЕМ. Д. М., редовно призовано от СЦЗ, доведен, явява се лично и с адв. К., служебен защитник, назначен.

СЪДЪТ разпореда да се махнат крачните белезници на осъденото лице.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Да се даде ход на делото.

ОСЪДЕНОТО ЛИЦЕ Е.М.: Искам отвод на прокурора, искам отвод и на съда.

Отвод на прокурора искам, защото спрямо мен в този СГС, СГП бездейства по повдигнатите от мен въпроси, за това че съм осъден по непредявено обвинение и че срещу мен са извършени престъпления от магистрати. Вече СпП от 27.07.2022 г. не съществува и правоприменик на СпП е ГГП за престъпления, извършени от магистрати. Настоящият случай, по който съм - за условно предсрочно освобождаване представлява едно продължаващо престъпление, извършено от магистрати срещу мен от 2019 г., от съдиите от СпНС по дело № 102/2018 г. на АСНС, по което извън предмета на делото, очертан с обвинителния акт ме осъдиха по непредявени обвинения и фактически, за мен това е противозаконно лишаване от свобода - престъпление по чл.142, ал. 2 и ал. 4 от НК, вр. чл. 282 от НК, за което по настоящото дело съм уведомил СГП с жалба, на предишния прокурор я дадох лично в съдебното заседание и се намира в кориците на делото, тоест счита се, че прокуратурата е сезирана, но прокуратурата не си изпълнява задълженията по чл. 205, ал. 2 от НПК или да се самосезира и да приложи правилно закона, ами чрез абсолютно бездействие negliжира подадената жалба и също такава жалба за повтореното престъпление от съдиите на ВКС по КСД № 218/2018 г. на ВКС, където ВКС, без да има никакви

правомощия е допълнил, добавил, изменил и надградил обвинението и са ме осъдили за различна фактическа обстановка, за различни фактически положения, разкрити незаконно от съдиите в хода на наказателното производство, където ВКС няма такива правомощия.

Тази жалба, също подадена до СГС, до СГП по въпросното дело с предмет чл. 70 от НК стои в кориците на делото и по нея не се извършва абсолютно нищо. Говоря за жалба срещу съдиите от АСНС и ВКС, че са ме осъдили по непредявено обвинение и че са ме лишили противозаконно от свобода, като ми нарушават правата. Жалбата изрично аз съм я дал на предишния състав. В ГДИН има такива жалби. По делото не са придвижени. В предходното съдебно заседание, при другия състав ги входирах по делото лично и адвокатата ми Ю..

СЪДЪТ уведомява осъденото лице, че жалбата, която е подал по делото пред предходен състав на съда с искане тя да бъде изпратена на СГП, видно от материалите по делото е била изпратена до надлежния ѝ адресат.

ОСЪДЕНОТО ЛИЦЕ Е.М.: Това са жалбите.

Искам да кажа, че СГП изобщо не желае да вземе каквото и да било отношение по тази подадена жалба от мен и всички прокурори в СГП, то в медиите много добре го казват, те са не независими прокурори съгласно ЗСВ, НПК и Конституцията в едно подчинено положение на Главния прокурор. Главният прокурор И.Г. участва в тази саморазправа с мен. Това не е нормално дело и някакъв нормален съдебен казус. Тук не става въпрос за съдебна грешка. Става въпрос за враждебни, умишлено целенасочени действия срещу мен, които се явяват престъпни посегателства спрямо мен и спрямо обществените отношения в страната и кориците на Вашето дело, приложените доказателства поред мен и факта че и от кориците на вашето дело и приложените доказателства – обвинителни актове и присъди на АСНС и ВКС става ясно, че аз съм осъден по непредявено обвинение.

За какво искам отвод и на СГС? СГС, Вие използвате един жаргон, който е такъв е по отношение на това дело за условно предсрочно освобождаване – „осъденото лице“, но не може да се твърди за мен, че съм осъдено лице и това да е нормално, а аз съм произволно незаконно осъден по непредявени обвинения, което е различно от „осъденото лице“. Не може да се приеме, че не трябва да се разгледа обстоятелството дали изобщо е нормално да протече това производство по чл. 70 от НК, при положение, че има осъждане по непредявено обвинение и аз съм подал жалби до всички възможни институции, а институцията е една – прокуратурата на Република България. Тоест, има някакъв висящ правен казус, заради което поисках преюдициалното запитване. Правото на свобода и лична сигурност в ЕС, защитено от чл. 6 от хартата на ЕС и от чл. 5 от ЕКЗПЧ и чл. 9 от международния пакт за граждански и политически права важи за мен. Има забрана от тези закони за противозаконно и незаконно осъждане. В България даже има решение на ВКС, където абсолютно е забранено осъждането по непредявени обвинения за нови фактически обстоятелства, за обвинения, по които лицето не знае и не се е защитавало. Е, аз на какво УПО да се намирам, като изначално не е решен въпроса дали тази присъда изобщо е законна или е незаконна.

По отношение на Вас. Преюдициалното запитване е такъв инструмент, с който по

даден правен казус съдът има задължения, независимо, че не сте последна инстанция по чл. 267 от ДФЕС, да изпрати запитване до съда на ЕС в Люксембург за точно прилагане на правото на ЕС и правилно решаване на закона, като в самото ми искане до СГС, аз се уповавам на принципите на прилагане на правото на ЕС и тук е от изключително значение в настоящия случай, международния съд - съда на ЕС да реши как да се приложи правилно закона по наведените фактически и правни положения от мен в хода на това НЧД пред СГС. Аз не знам как да кажа, прокуратурата и ГДИН искат аз да не бъда освобождаван от затвора, като и служителите на ГДИН твърдят, че аз не съм се бил покаял и не съм възприел присъдата, която е незаконна. Не мога аз да приема едно престъпно обстоятелство за законно, поради редица обстоятелства, за което искам преюдициално запитване и молбата ми към аз е да си ревизирате определението или решението от първия път, където ми отказате преюдициално запитване и да помислите правилно, и да ми дадете възможност писмено да го напиша, за да има някакво развитие по този казус. Разбирам, че с изтъкнатите доводи от мен към Вас като съдия от СГС по това производство, то се разтегля, но то е във връзка със самото производство, не е нещо извън предмета на делото, очертано от чл. 70 от НК, така че това дело си има предистория, има такива висящи правни казуси дали решенията на съдилищата, които са ме осъдили по непредявено обвинение са правилни и налице ли е непроизнасяне и нерешаване от фактическа и правна страна на делото, съгласно обвинителния акт. Това са неща значителни, които определят моето поведение и моята личност в местата за лишаване от свобода и съответно пред прокуратурата, СГС, ГДИН. След като Вие ма лишите от тази правна възможност, аз сега няма какво да правя друго, освен фактически правозащитните органи в лицето на ГДИН, на прокуратурата, на съда ме тласкат аз да отивам и да завеждам дело, като тези въпроси могат да бъдат решени съгласно чл. 6 от ЕКЗПЧ и чл. 47 от хартата на ЕС – честен, безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона, какъвто мисля че е настоящия, но след като не се получават нещата и се заобикалят всички закони по отношение на твърдяните от мен факти и правни норми и обстоятелства, смятам че съдът е предубеден.

Има едно решение на ЕС в Люксембург № 78/18.07.2007 г. „Lucchini“ C-119/2005 г., ECLI:EU:C:2007:434, в пар. 61 от това решение съдът е констатирал: „Освен това, в постоянната съдебна практика е видно, че националната юрисдикция, натоварена с прилагането рамките на своята компетентност на общностното право е длъжна да гарантира пълното действие на тези норми, като при необходимост, по собствена инициатива оставя без приложение разпоредбите на националното законодателство, което им противоречи“. Настоящият случай е именно такъв.

Не искам нищо от съда. Искам просто да приложи на практика правото на ЕС. Това е по отношение на заявеното от мен.

СЪДЪТ предоставя възможност на страните да заявят становище по искането.

ПРОКУРОРЪТ: По отношение на поискания отвод на прокурора, считам че същия е неоснователен. Изведени са общи доводи и съждения. Следва да отбележа, че по така депозираните жалби от г-н М. са образувани прокурорски проверки, които са от

компетентност за произнасяне по същество единствено и само от наблюдаващите прокурори, съгласно чл. 144 от ЗСВ.

От друга страна, по така депозираните жалби срещу конкретни съдии и прокурори, компетентността да се произнесат е както Инспектората на ВКС, така и Специализирания отдел на СГП. Аз съм прокурор от отдел „Международен – изпълнение на наказанията и наказателно съдебен надзор“, поради което нямам функционалната компетентност да е произнасям от една страна.

От друга страна намирам, че следва да се приложи и решението на ОСНК на ВКС от 2018 г., съгласно което отводи, мотивирани с депозираните жалби срещу съдии и прокурори от конкретен съд, пред които има висящо дело, не е основание за приложението на чл. 29, ал. 2 от НПК, поради което намирам че не са налице процесуалните предпоставки за отвеждането ми от участие в настоящото производство, както и намирам че не са налице предпоставките за отвеждането на председателя на съдебния състав.

По отношение на преюдициалното запитване, намирам че не са налице предпоставките за отправяне на такова.

ИНСПЕКТОР Г.: Предоставям на съда.

ЗАЩИТАТА: По искането за отвод на прокурора, моля съда да прецени дали са налице необходимите процесуални предпоставки, така че окончателното решение предоставям на съда.

Що се касае до другите искания на моя подзащитен в това съдебно заседание, аз не съм участвал в тези съдебни производства, нямам съответната информация и затова не мога да взема становище, но по принцип, ако съдът счете, че са основателни исканията на моя подзащитен, моля да бъдат уважени.

ОСЪДЕНОТО ЛИЦЕ Е.М.: По отношение заявеното, че ВКС и ВАС са били решили, че ако някой се жали от неправомерни действия на съда или на прокуратурата, или изобщо на лицата от ЗСВ, че заведени жалби, тъжби и т.н., това решение изначално е противозаконно, противоконституционно, неморално и в нарушение правата на човека и на практиката на ЕСПЧ и съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България и принципите на прилагане правото на ЕС и ООН то се обезсилва, дерогира се, защото, както знаете има може би стотици дела за нарушение на чл. 6 от ЕКЗПЧ на ЕСПЧ именно за такива обстоятелства. Това, че ВКС под натиск на партията ГЕРБ са били решили да изготвят някакъв, меко казано пасквил, това не обвързва СГС с решението на тези съдилища, така че да оставите без уважение искането на прокурора.

По направените искания за отвод, съдът ще започне с искането, което касае отвод на състава на съда.

Страната го мотивира с обстоятелството, на първо място с отказ да бъде уважено искане за отправяне на преюдициално искане. Респективно, така мотивирано съдът намира

изложените от Е.М. съображения за отвеждане на състава на съда за неоснователни. Произнасянето в хода на делото по въпроси, свързани с движението му, със събиране на доказателствата, не могат да обусловят в разумна степен извод, че удовлетворяването, респективно неудовлетворяването на исканията на страната обосновава извод за предубеденост или заинтересованост на състава на съда, направил произнасяне. Такова е становището на съда и в конкретния случай, като основания, които да мотивират нов и различен извод по този въпрос не са налице. В принципен план, това е трайна практика, прилагана от съдилищата, а и от настоящия състав на съда, поради което съдът счита, че не са налице основания за отвеждането му от разглеждане на делото.

С оглед горното и на основание чл. 31, ал. 4 от НПК, **СЪДЪТ**

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за отвод на състава на съда.

По повод искането за отвод на представителя на СГП.

Настоящият състав намира доводите за отвеждане на прокурора за неоснователни. Доведени до крайност разсъжденията, които изнася в съдебно заседание осъденото лице, могат да обосноват извод за отвод на всеки един прокурор, на длъжност такъв в системата на прокуратурата. Оплакванията, че прокурорите са в институционално подчинение спрямо Главния прокурор, а по отношение на лицето е наличен, цитирам „заговор“ срещу него, към момента могат да е оценят като субективни твърдения. По отношение на конкретния прокурор, с оглед и заявеното от него, а и разделение на прокурорите по отдели при участието им в конкретни дела, действително обективно може да се очаква, че конкретно участващият в процедурата прокурор, а и участвалите преди това, не са били обвързани с произнасяне по искания, молби, във връзка с постановената спрямо Е.М. присъда.

С оглед горното и на основание чл. 47, ал. 5 от НПК, **СЪДЪТ**

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за отвод на прокурора от СГП, участващ в производството.

По искането на страната за ревизиране на определението на съда, с което е отказано отправянето на преюдициално запитване, настоящият съдебен състав не намира основание за ревизия на това определение, доколкото конкретната процедура, приложимото право в настоящия случай, се регулират изцяло от законите – НК, НПК, ЗИНЗС, поради което отправянето на запитване във връзка с твърдените от страната преюдициални въпроси от правото на ЕС и тълкуването им, съдът не намира обвързаност на посочените правни норми от страната с производството по делото, с оглед което

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за отправяне на преюдициално запитване.

Определението за отказа не подлежи на обжалване. Същото може да се обжалва ведно с постановения краен акт в производството.

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

СЪДЪТ ДОКЛАДВА постъпилите писмени доказателства от Затвора – София – три броя протоколи за проведена консултация от 08.02.2022 г., 13.04.2022 г. и 05.07.2022 г.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Запознахме се с документите. Да се приемат. Нямаме други доказателствени искания.

СЪДЪТ, като отчете че представените писмени доказателства допринасят за изясняване на делото,

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА и ПРИЕМА три броя протокола за проведени консултации от цитираните по-горе дати.

Като констатира, че страните нямат други доказателствени искания,

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

ПРОКУРОРЪТ: Считам, че така депозираната молба от осъденото лице Е.М. от гр. София за условно предсрочно освобождаване е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

От приобщените към делото писмени доказателства е видно, че молителят е постъпил в Затвора – София на 07.11.2018 г. с начало на наказанието 17 години и 6 месеца при първоначален „строг“ режим за извършено престъпление по чл. 199, ал. 2, т. 3 от НК. От изготвената и приложена по делото актуална справка за правното положение на осъдения към 29.07.2022 г. и към днешна дата – 02.08.2022 г. е видно, че лицето е изтърпяло фактически наказание в размер на 8 години, 11 месеца и 28 дни, от работа са зачетени 5 месеца и 2 дни и остатък за изтърпяване в размер на 8 години и 1 месец. От анализа на данните, съдържащи се в писмените документи и книжа е видно, че към настоящия момент осъденият е изтърпял повече от една втора от наложеното с присъда наказание, поради което, макар и формално е налице първата фактическа предпоставка от двете кумулативно изискуеми се по чл. 70, ал. 1, т. 1 от НК предпоставки за постановяване на условно предсрочно освобождаване.

От друга страна, намирам че не е налице втората материално правна предпоставка, а именно осъденият да е имал добро поведение. От така изготвения доклад, който е приобщен по делото е видно, че Е.М. е награждаван три пъти и не е наказван. Обстоятелството, че не е наказван не може да се приеме като предпоставка за условно предсрочно освобождаване, тъй като съгласно чл. 96 от ЗИНЗС, осъдените лица освен права, имат и задължения да спазват вътрешния ред и дисциплина.

На следващо място, оценката на риска от рецидив и към момента е към средните стойности, като при първоначалното постъпване в пенитенциарното заведение, рискът е оценен на 51 точки, а към момента е сведен едва до 48 точки. Рискът от вреди за обществото също е във високите стойности, въпреки че оценката е направена в контролирана среда.

Не може в конкретния случай да не се отчете и факта, че остатъкът за изтърпяване е твърде висок, като само този показател не е единствено основание да се отхвърли молбата като неоснователна.

Поради липсата на материално правната предпоставка на чл. 66 от ЗИНЗС, не е премината препоръчителната прогресивна система, поради което и режимът на изтърпяване на наложеното наказание не е изменен в по-лек. Следва да се отбележи, че съгласно практиката на ЕСПЧ, то при преценка на баланса между правата на осъденото лице и на обществото, следва да се даде превес на обществения интерес. От така изготвения доклад е видно, че планът за изпълнение на присъдата не е изпълнен, а в зоната на нуждите са отчетени ясно изразени дефицити, а именно отношението към правонарушението, който дефицит е отчетливо изразен. Причината в непостигане задачите, заложили в плана за изпълнение на присъдата е в относително краткия престой в затвора, с оглед тежестта на извършеното престъпление, както и че лишения от свобода е бил настанен в зоната на повишена сигурност и е бил над 5 години с мярка за неотклонение "Задържане под стража", поради което през този период от време реално не е протичал корекционен процес.

От друга страна, моля съдът при вземане на решение, да се съобрази изцяло с доклада на затворническата администрация и с показанията на свидетеля Н., дадени в хода на съдебното следствие, тъй като съгласно препоръка, рег. № 2023 на Съвета на Европа на Комитета на министрите на държавите членки относно условното освобождаване, при постановяване на решението си, съдът следва да се базира основно на докладите и устните изявления на персонала, работещ в местата за лишаване от свобода, който е запознат с лишения от свобода и техните лични обстоятелства.

Предвид горното, намирам че с оглед събраните по делото доказателства, изискуеми се по чл. 439а от НПК, може да се направи обоснованият извод, че наказанието не е изиграло своята индивидуална превенция, заложила в разпоредбата на чл. 36, ал. 1 от НК, тъй като поправителния процес очевидно не е прогресирал, поради което моля уважаемия съд да не уважи молбата на Е.М. от София за условно предсрочно освобождаване, поради липсата на законовите предпоставки за това.

ИНСПЕКТОР Г.: Началникът на Затвора – София изразява отрицателно становище за условното предсрочно освобождаване на Е.М., защото към момента при него, от двете

кумулятивно дадени предпоставки на чл. 70 от НК е налице само формалната – да е минал минимално изискуемия период от половината на търпяното наказание. Към момента няма достатъчно доказателства убедителни и категорични за неговото поправяне. Такива доказателства частично се намират. Той се включва във всички организирани мероприятия – спортни, образователни, има позитивно отношение към пенитенциарната администрация, съдейства, получил е три поощрения, няма наказания към момента, но това не е достатъчно, за да се приложи института на условното предсрочно освобождаване. Това, все пак е изискуемото поведение на всеки един лишен от свобода и с нищо неговото не надхвърля обичайното такова. Отчетените риск от рецидив и вреди към обществото не са коригирани в почти никаква степен. Едва с три точки за всичкото време е коригиран риска от рецидив. Той продължава да бъде среден към момента. Рискът от вреди към обществото е висок. Лишеният от свобода М. все още няма устойчиви нагласи за водене на законосъобразен начин на живот. Необходимо е да преосмисли напълно човешките ценности и корекционния процес следва да продължи по отношение на констатираната дефицитна зона – отношение към правонарушението.

Не на последно място, остатъкът от присъдата надвишава 8 години, тоест половината почти, което не е за пренебрегване предвид на характера и обществената опасност на престъплението, за което е осъден.

Моля да оставите молбата му без уважение.

ЗАЩИТАТА: Настоящото производство е във връзка с един постановен индивидуален административен акт. Това е отказа на началника на затвора за изготвяне на каквото и да било предложение за условно предсрочно освобождаване на моя подзащитен. Независимо, че в случая се касае за НЧД, то във всички случаи по моя преценка, следва да се съсредоточим върху издадения индивидуален административен акт, защото съгласно чл. 4 от АПК, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона. Вие виждате съществени противоречия в това, което изисква закона и това, което е постановено с индивидуалния административен акт. Преди всичко, моят подзащитен е влязъл в затвора и е задържан на 24.11.2013 г. След това има решение на ВКС, с което се потвърждава една осъдителна присъда от 17 години и 6 месеца "Лишаване от свобода", потвърждава се една друга оправдателна присъда и се връща делото по други две, също оправдателни присъди на първа и на втора инстанция, като ВКС счита, че в конкретния случай някои неща от мотивите и по отношение на събирането на доказателствата следва допълнително да бъдат уточнени. Това е съвсем накратко по отношение на фактическата обстановка. Когато един орган издава индивидуален административен акт, той трябва да се съобрази с всичко това, което съществува в затворническата администрация и това, което е под негов контрол, под негов надзор, за което отговаря лично. Как така началникът на затвора установи, че не е изтърпяна половината от наказанието? Аз атакувам самият административен акт. Той постановява, че не е изтърпяното половината от наложеното наказание. Материалите установяват точно обратното.

На второ място, със същият административен акт се установява, че моят подзащитен

не е имал добро поведение и не са налице съответните предпоставки, за да се направи предложение за условно предсрочно освобождаване. Всички доказателства, ама категорично всички доказателства, които са събрани в това съдебно производство, включително и с представените доказателства от страна на началника на затвора установяват точно обратното, че той има добро поведение, имал е награди, съдействал е, но има едно огромно прегрешение. Огромното му прегрешение е, че не се признава за виновен, както и сега демонстрира непрекъснато. Ето, дори и това, което направи в днешното съдебно заседание – иска отвод на прокурора, може да се приеме, че той не се е поправил и превъзпитал. Има ли такова изискване по закона? Има ли такова изискване по отношение на началника на затвора, когато е постановявал своя индивидуален административен акт? Нищо от това го няма. Как началникът на затвора постанови този административен акт в грубо нарушение на материалния закон? Така поставям въпроса към Вас. Вашите правомощия, г-жо съдия, тъй като се касае до въпроси, които са в правомощията на началника на затвора е в конкретния случай да отмените това разпореждане на началника на затвора и съгласно чл. 173 от АПК за правомощията на съда при отмяна на административния акт, да върнете делото, да отмените това решение на началника на затвора, да отмените издадения от него административен акт и тъй като естеството на случая не позволява решаването на въпроса по същество, съдът да изпрати преписката до съответния компетентен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона и съгласно чл. 174 от АПК, когато задължи орган да издаде административен акт, съда да определи и срок за издаването на правомерен административен акт, просто да определи срок с това свое решение.

В ЗИНЗС са предвидени толкова много задължителни неща, които трябва началника на затвора да ги проведе вътре в затвора, да задължи неговите подчинени органи да осъществят тези мероприятия, да се изготвят своевременно своите предложения не само за преминаването от един режим на друг. В отказите пише, че понеже не е минал съответното изменение на режима в по-лек, значи той не се е поправил и т.н. И по отношение на най-същественото – за обосноваване на какво началника на затвора прие, че той не се е поправил, след като всички – тези свидетели, които разпитахте и това, което е събрано по делото, всички се изразяват в най-положителна светлина за моя подзащитен. Само едно единствено отрицателно обстоятелство – това, че не се признава за виновен, че се бори и от всичките четири дела, които са се водили, само по едно от тях той има осъдителна присъда. При две от тях и в СпНС и в АСпНС, всички са се произнесли с оправдателна присъда, само ВКС е отменил две от делата и тепърва предстои тяхното разглеждане, но това не е основание да не се уважава искането на моя подзащитен. Изтърпял е половината от наказанието, има добро поведение в затвора, категорично. Аз не виждам какво друго трябва да бъде направено, за да има добро поведение. Нещо извън обичайното. Това, което е обичайното, имате писмен и гласен доказателствен материал, че той изпълнява своите задължения, бих казал много добре, никакви конфликти с никого. А, там становищата за риск, за прочие, до някъде в голяма степен бих казал са буквално измислени, защото за да се направи едно такова изследване за риск и прочие, трябва да почива на конкретни материални доказателства, а такива безспорно отсъстват от делото и от материалите по

делото. Ето защо, аз считам, че това, което направих предложение до Вас, да изпълните закона, да върнете преписката на началника на затвора и същия да издаде мотивирано негово постановление и мотивиран акт, с който да вземе отношение по тези конкретни въпроси, по които, ако са пак неправилно поставени и пак няма материално правно обсъждане на въпроса в съответствие със закона, отново ще бъдем тук в съдебно заседание.

Моля да не уважите становището на прокуратурата и да уважите искането на моя подзащитен изцяло.

ОСЪДЕНОТО ЛИЦЕ Е.М.: На първо място, искам да уважите становището на адв. К. изцяло.

Второ, искам да оставите без уважение волеизлиянията на Г. като незаконни, немотивирани, абстрактни и в нарушение и на правата ми по чл. 1 и чл. 4 от хартата на ЕС, защото въпросната госпожа, в линията на съдопроизводствени действия, като не знам каква се явява тук – като представителка на ГДИН ли, на затвора – София ли. Директно, меко казано от корисни цели или от правна неграмотност, тотално ме обижда в настоящия казус. Това нейно поведение е непрепоръчително, защото то се явява както злоупотреба с право, така и тежко нарушение правата на човека. Тя ме поставя тук в унизително положение с шаблонни, бланкетни твърдения, които въпросната така добре ги е зазубрила по стотиците дела, по които се явява, че направо ми е унизително да я слушам, но това ще го отнесе към някой друг съд. Тяхното становище не може да е въз основа на рушенето на личното ми достойнство. Независимо, че въпросната госпожа е уведомена от мен като страна по делото, като всичките служители на ГДИН за правното ми отношение в затвора, тя иска да каже, че аз, отвлечения човек от правосъдната система по поръчка на Б.М.Б. от ГЕРБ да бъда осъден по непредявени обвинения от АСПНС и ВКС, трябва да приема една присъда, която не е по предмета на воденото срещу мен дело ВНОХД № 102/2018 г. на АСПНС и КНОХД № 1018/2019 г., в които производства няма решение по обвинителния акт от фактическа и правна страна. Делото не е решено, то е висящо и към настоящия момент. Делото не е решено дали съм извършил престъпленията, за които съм обвинен и даден на съд, а има една незаконна присъда в нарушение на чл. 6 от хартата на ЕС и чл. 5, пар. 1, буква „а“ от ЕКЗПЧ и чл. 9, пар. 1 от международния пакт за граждански и политически права, съм осъден за нови фактически положения, неотразени в обвинителния акт, че съм извършил въпросния грабеж с три нови измислени и добавени лица – Н.Г., Е.Л. и Д.Г., което е извън предмета на делото и не е отразено в обвинителния акт и искам да кажа нещо друго. Осъждането по непредявено обвинение представлява такова тежко закононарушение в тези раздели, по които са ме осъдили 17 години, че е равносилно на убийство на човек. Аз така го приемам и изобщо не мисля да се покайвам за това, че съм осъден по непредявено обвинение и смятам на 26.09. СРС ще реши този казус по непредявеното обвинение. То е елементарен правен казус – сравнява се обвинителния акт с обвинителните присъди, с добавените нови фактически положения и много ясно какъв ще бъде акта на СРС. Делото в СРС е гражданско дело с правно основание чл. 2в от ЗОДОВ и чл. 4, пар. 3 от ДЕС срещу ВКС – ответник. Аз по настоящото дело съм приложил разпореждането за даване ход на въпросното гражданско

дело, така че ГДИН, меко казано, аз не знам как дан е ги засегна, поради некомпетентност или лошотия, не са запознати с изискването на закона. Те се намират в началото на НПК – чл. 17, ал. 5 от НПК. То, към настоящия случай е отнесено и към тях, че незаконно задържаните лица се освобождават веднага. Тук не става въпрос да сме на някаква мярка за неотклонение, казвам Ви какво е поведението на тези хора. Те са запознати, при положение, че аз съм ходил на някакви изслушвания, където искам да кажа, че не водят стенография на случващото се в ГДИН. Никой не записва нищо, някакви хора ти се хихосват, дори не те изслушват. То е някакъв страшен ад в ГДИН. Имат система за нарушаване правата на човека, създадена от 1991 г. Ние от 1991 г. сме нова държава с нова Конституция.

Въпросната госпожа, казва, че имало връзка искането ѝ да не ме освободите с това, че аз съм осъден за нещо, където не съм обвинен. Ами това няма връзка изобщо с някакъв правен механизъм в страната и изобщо в света, че имало риск за обществото. Непредявеното обвинение прави присъдата автоматично незаконна г-ж съдия. И аз тук се намирам пред Вас като Васил Левски по поръчка, меко казано на Б. тиквата и ме гаврят по този начин. Те всеки ден ме гаврят тук и искат едва ли не да ми пречупят духа, аз да се смачкам, да стана шпионин в затвора, доносник и да почна да хленча „моля другарко, извърших въоръжения грабеж, където съм осъден по непредявено обвинение, покаявам се за това“ и аз да бъда с примерно поведение. Аз съм с примерно поведение като български гражданин.

Искам да кажа по отношение на прокуратурата. Действат с незаконни становища. Задържан съм не на 07.11. 2018 г., а от 24.11.2013 г. по чл. 65 от НПК съм бил година и шест месеца в ареста на „Майор Векилски“ № 2. При нарушение на чл. 3 от ЕКЗПЧ съм осъдил ареста за нарушение правата на човека по чл. 3 от ЕКЗПЧ за стоянето ми в ареста. От 24.11.2013 г. до момента аз се намирам в затвора, задържан по това дело, по което съм осъден по непредявено обвинение. Искам да Ви кажа, че при изтичането на година и шест месеца, над преклузивния срок от година и шест месеца останах в ареста, не ме освободиха. Прокурорът си наруши задължението да ме освободи по чл. 63, ал. 5 от НПК и от тогава, до настоящия момент, докато ме осъди АСПНС на 05.06.2019 г. по непредявени обвинения, неотразени в обвинителния акт, аз съм бил в затвора задържан противозаконно, без мярка за неотклонение, защото се провеждаха едни производства, но изначално мярката ми е отменена от самия закон при изтичане на година и шест месеца. Срещу мен се извършват всякакви брутални закононарушения от прокуратурата в този процес, като прокуратурата изобщо не зачита нито националното право, нито международното, никакво право. Имам и 3 години по чл. 417 от НПК от прокуратурата признати. Оспорвам размера на това, което съм изтърпял. По чл. 417 от НПК прокуратурата ми призна изтърпяното задържане по дело № 205/2005 г. на СОС, където съм оправдан и съм стоял в затвора 2 години и 8 месеца и по НОХД № 3546/2005 г. на СРС, други 7 месеца, които трябва да се прибавят към време, в което съм бил задържан по делото – 646/2015 г., КНОХД № 102/2018 г. на АСПНС и това време е неправилно отчетено от прокуратурата.

Съгласен съм с постановленията на АСПП и ВКП. Ако се приспадне ще е над 8 години. Аз от 2013 г. съм задържан, от 24.11.2013 г. и като се прибавят тези суми от чл. 417 от НПК, където са присъединили времето, по което съм оправдан по двете дела, които

цитирах, става повече времето. Но както и да е, една втора от присъдата съм изтърпял. В затвора, искам да Ви кажа, че това което говорят в материалите по делото искам да ви насоча вниманието, няма освен бележки по водени от мен дела, това са някакви призовки, служителите на ГДИН никога не са се срещали с мен да проявяват някакъв корекционен процес. Това е нарушение правото на добра администрация на чл. 20, 21 и 41 от хартата на ЕС, право на добра администрация, равенство пред закона и забрана на дискриминацията. Тези хора ме дискриминират, в затвора не работят абсолютно нищо с мен. В затвора, който е работил с мен, това са млади момичета психолози, за които приложиха доказателства по делото. Това ми е единствената среща със служител от затвора, който по какъвто и да е начин да вземе отношение по повод задълженията им да работят по някаква пенитенциарна система, която искам да Ви кажа, по никакъв начин не се спазва в затвора. В затвора, аз за това исках да ги извикате и другите ИСДВР. Те не си гледат работата. Явяват се само като незаконно носят призовки в затвора, при положение, че половината дела са срещу МП, които водят и ГДИН и те са лицата, които не бива да ги донасят, защото няма друг такъв установен ред. В затвора е пълен хаос и пак искам да повторя, не е извършвана с мен никаква дейност. Органите на ГДИН са бездействали. Органите на ГДИН откровено ме мразят, защото аз съм поръчан да бъда тормозен в затвора. В затвора са ме сложили в един наркомански отряд. Искам да Ви кажа, в целия затвор се продават наркотици на равна нога. Да, казвам Ви, извършват се престъпления по чл. 354 нонстоп. Всички затворници са дрогирани. Никой не обръща внимание. По моя инициатива се организира в затвора курс по правата на човека и Конституция. Преподавах на лица от списъка, които бяха в този курс известно време. Участвал съм във всички спортни мероприятия в затвора, каквито и да съществуват. Ходя на фитнес, на компютри. Организирах съм съревнование по гимнастика, пак по моя инициатива. Срещам се с психолозите на затвора и по всякакъв начин искам да демонстрирам някакво поведение, което е положително.

Сега съм на „строг“ режим. Режимът ми, г-жо съдия от много отдавна, защото съм от 2013 г. в този затвор, би трябвало по собствено усмотрение ГДИН да ми го отменят, но ГДИН, когато исках да започна работа, предишния началник на затвора ми заяви, вика: „Поръчан си от Б. и тука за теб нещата няма да вървят“. От затвора има няколко души освободени условно предсрочно освобождаване преди мен. Това е И., кмета на затвора от една банда за грабежи. Военния съд ги осъди на 18 години по времето, когато и аз бях задържан и двете дела вървяха заедно. И. е освободен. А.С., който беше заедно с мен в пета група за убийство по чл. 116 от НК с доживотна присъда без замяна, замениха му я с друга, с друга. Накрая, след 18 или 20 години беше освободен наскоро, при същите обстоятелства, в същата група, в който съм и аз. Само че, по отношение на мен, откакто съм в затвора, само веднъж, за да избегнат образуването на съдебен процес срещу ГДИН, произволно, без каквато и да е среща преди това ми отмениха от 51 на 48 точки от оценката на риска. Какво означават тези точки не ми е ясно. Никой не ми е обяснил, но по отношение на тези точки не е извършвана никаква корекционна работа, за което липсват документи и липсват докладни записки къде, кога, защо и т.н.

Искам да кажа нещо, което смятам, че е много важно, по отношение на предсказани

бъдещи престъпления, т.нар. рецидив от органите на прокуратурата и на ГДИН. Тоест, рецидив означава повторение на деянието, като въпросните двете лица не казват кога ще извърша престъпление, срещу кого е насочено, по кое време – през деня или през нощта, на кое място. Това са предсказания г-жо съдия, които обосновават явната предубеденост и заинтересованост както на прокурора, който няма право съгласно чл. 127, ал. 5 от Конституцията на Република България да постъпва по този начин. Не може чрез предсказания, едва ли не, немотивирано и необосновано да твърди, че аз, който съм осъден по непредявено обвинение, поради това, че съм осъден по непредявено обвинение ще извърша други престъпления, без да ги уточни като правна квалификация, най –малкото да посочи от НК кои са тези бъдещи престъпления според тях и въз основа на кои доказателства от настоящото дело става ясно това, че аз ще извърша бъдещи рецидивиски престъпления по чл. 199, ал. 2 от НК - въоръжени грабежи, кой ще ограбвам, къде ще го ограбвам, защо ще го ограбвам, с кой ще го ограбвам и т.н. това са форми на злоупотреба с правонарушение на чл. 1, 3, 17 и 18 от ЕКЗПЧ.

Искам да оставите без уважение становището на прокурора и на въпросната госпожа като враждебни и незаконосъобразни, а на прокурора, съгласно чл. 127, ал. 5 от Конституцията на Република България има задължение да освободи всяко задържано лице, съгласно чл. 17, ал. 5 от НПК, какъвто съм аз.

Преди да вляза в затвора, от 1989 г. аз имам частен бизнес. Занимавам се с дрехи. Имах магазини за дрехи. Семейството ме поддържа. Имам голяма дъщеря и все още имам съпруга, ако може да се каже, че имам съпруга, защото аз 10 години меко казано нямам никаква съпруга, нямам никакви деца, а се намирам в някаква враждебна среда в нарушение правата на човека, като тия всичките тези екземпляри по някакъв си начин се стремят направо да ме унищожат. Казвам Ви го най-открито. Заради това, аз съм казал, че никога няма да се съглася с тях, независимо, защото ми причиняват само болки и страдания и притеснения, меко казано по един направо садистичен начин до такава степен, че аз смятам, че от претърпените негативни емоции имам вече тежки психически поражения както на психиката, така и на физиката. По настоящото дело по безспорен начин е доказано, че имам добро поведение. Целта на УПО, чл. 70 от НК е дали имам съвестно отношение към труда. Назначен съм на работа в затвора и не на хубава работа, а на най-мръсната работа в затвора – чистач на никакви мръсни помещения, да им събирам иглите всяка вечер. Събирам ги. Г-жо съдия, искам през призмата на това, че съм незаконно задържан по непредявени обвинения и че съм противозаконно осъден, да приемете, че аз не мога да приема присъдата за справедлива, защото тя е в нарушение на всички норми на правосъдието, на българското правосъдие на първо място. Има безброй решения на ВКС, че никой не може да бъде осъден по непредявено обвинение за фактически положения, за които той не се е защитава. Това е меко казано. Никой не може да бъде осъден за нещо, за което изначало не е обвинен. Съдът няма правомощията да ме осъди по непредявени обвинения. Това значи, моето осъждане и явяването ми тук в съдебната зала на СГС при тези обстоятелства означава, че правосъдието не работи и фактически, всичко което се случва в този процес изначало е незаконно.

Искам да се съобразите със становището на адв. К., което е изчерпателно и

материално правно е аргументирано по отличен начин, да оставите без уважение становищата на прокуратурата, като приемете, че прокурора умишлено си нарушава служебните задължения по чл. 127, ал. 5 от Конституцията на Република България, а въпросната госпожа, не искам дори да говоря за нея, но да оставите без уважение нейното становище. Аз с въпросната г-жа, тя няма имунитет, не е от ЗСВ, чл. 132 от Конституцията на Република България, ще се обърна към съда за нейното противоправно поведение, което е меко казано отвратително спрямо мен.

Написаното от мен искам да го уважите. Мисля, че имам писмени молби, жалби или каквото там, да съм ги адресирал до съда. Искам да ги уважите и да ме освободите условно предсрочно.

СЪДЪТ се оттегля на тайно съвещание.

СЪДЪТ, след проведено тайно съвещание обяви публично в присъствието на старите следното:

Настоящото производство е образувано по молба на ЕМ. Д. М. за допускане на условно предсрочно освобождаване на основание чл. 70 от НК, като молбата е постъпила в СГС на 23.02.2022 г. по повод след прекратяване на производството по същата по НЧД № 1036/2022 г. е образувано настоящото производство по НЧД № 2385/2022 г.

Известно е, че настоящата процедура касае преценка на предпоставките по чл. 70 от НК за допускане на условно предсрочно освобождаване на лишени от свобода. С оглед заложеното в нормите в чл. 70 от НК, изискването за допускане на такова условно предсрочно освобождаване се базира на кумулативно изискуеми предпоставки – изтърпян размер на наказание и доказателства за осъществен поправителен процес и налични основания, при които да се приеме, че целите на наказанието са реализирани.

В настоящият случай, на първо място съдът следва да засегне следното обстоятелство, визирано и оспорвано от лицето, а именно наличието на влязла в сила присъда. Данните по делото, събраните в затворническото досие писмени доказателства, респективно събраните актуално в рамките на съдебното производство съдебни актове, а именно присъда на СпНС, присъда на АСпНС в частта, с която подсъдимия Е.М. е бил признат за виновен и му е било наложено наказание "Лишаване от свобода" в размер на 17 години и 6 месеца, респективно потвърждаващото в тази част решение на ВКС № 242/16.04.2020 г., обвързват настоящия състав с извод, че по отношение на лицето е налице влязъл в сила осъдителен акт. Съобразно разпоредбата на чл. 413 от НПК, влязлата в сила присъда има задължителна сила и тя е задължителна както по отношение на гражданите, така по отношение на длъжностните лица, респективно на всички учреждения, юридически лица и т.н. и съдилища разбира се. Тази осъдителна присъда, която е постановена по отношение на Е.М. следва да бъде зачетена от настоящия съдебен състав, поради което съдът намира, че е налице основание първо по отношение на лицето, да бъде считано и третирано за осъждано. Въпреки предявяваните от страна на Е.М. възражения срещу справедливостта, обосноваването, изобщо законността на така произнесената присъда, материалите по делото и изпращаните многобройни молби до СГП, Главна прокуратура, не

дават основание да се счита, че в резултат на тези молби е настъпила промяна по отношение на съдимостта на лицето. Напротив, такива обстоятелства не се твърдят от нито една от участващите в производството страни. Не се твърдят от самото лице. Претенциите, които се предявяват, че въз основа на молбите са налице обстоятелства за възобновяване или за отмяна на присъдата, както иска лицето, в настоящото съдебно заседание не могат да бъдат разглеждани по същество на тези искания. Единственото, което може да се заяви от състава на съда е, че дори и при предявено искане за възобновяване на производство, влязлата в сила присъда произвежда своето действие, докато не бъде постановен съответен акт за отмяната ѝ. Такъв съдебен акт, а той може да бъде единствено на Върховната касационна инстанция, в материалите по делото не е налице. При тези обстоятелства, съдът в настоящия състав няма как да вземе друга позиция освен тази, че е налице осъдителен акт и респективно да счита, че по отношение на осъденото лице е постановен такъв акт. Доколко се приема от лицето този акт за справедлив или не, това към настоящия момент няма да бъде коментирано, а от гледна точка на наличие на законно основание, което да легитимира пребиваването на лицето в местата за лишаване от свобода и съдът в настоящото производство не констатира обстоятелства, които да дискредитират този извод.

По отношение на престоя и времевия период на търпяно наказание "Лишаване от свобода", съобразно представените справки, лицето е изтърпяло 8 години, 11 месеца и 27 дни фактически, от работа допълнително има още 5 месеца и 2 дни, всичко – 9 години и почти пет месеца / 09г.04м29дн/. Има наличен остатък за изтърпяване на наказание "Лишаване от свобода" в размер на 8 години и 1 месец и един ден . Този размер на наказанието се оспорва от г-н М., като видно и от изявленията му в съдебно заседание, на същия са известни произнасянията на АСП, постановление по чл. 417 т НПК, с което по отношение на него е постановено приспадане на времето, през което същият е бил задържан по НОХД № 205/2005 г. Отказано е било да бъде приспаднато друго търпяно от него наказание "Лишаване от свобода". Постановлението на АСП е било атакувано пред ВКП и с постановление от 11.08.2021 г. ВКП е потвърдила изцяло постановлението от 27.05.2021 г. досежно изводите за приспадане на търпяно наказание "Лишаване от свобода" и отказ в другата част да бъде приспаднато претендирано от страната търпяно негово наказание. Тези констатации очевидно, според настоящия съдебен състав са били съобразени от затворническата администрация, доколкото видимо е, че е било приспаднат от общия размер на наказанието "Лишаване от свобода" и е бил съобразен размера на изтърпяно наказание, като това се проявява именно във визираните справки за изтърпяно наказание и за остатък на изтърпяно наказание, поради което съдът в настоящото производство не намира основание да счита, че остатък на търпяно наказание "Лишаване от свобода" е различен от посочения в справките от затворническата администрация. Други претенции за приспадане на време, търпяно с мярка "Задържане под стража" или пък други производства, към настоящия момент съдът не съзира такива молби, по които първо те да се адресират към надлежните органи, второ да бъдат съобразени от настоящия съдебен състав и да заяви, че размерът на наказанието за търпене следва да е различен.

По-същественото е друго, че в рамките на произнасянето съдът, а и страните в

производството са единни, че е налице първата от законовите предпоставки, а именно да е изтърпяно повече от една втора от наложеното наказание. Това в настоящия случай не се оспорва от страните, поради което и съдът приема, че е налице тази първа законова предпоставка.

По отношение на обстоятелствата свързани с това, доколко така определян възпитателен процес в местата за лишаване от свобода е постигнал целите в конкретния случай. Независимо от обстоятелството, че се възразява от г-н М., съдът намира основание да заяви следното, че след преместването в СЦЗ актуално от 2020 г., материалите по делото и прочита им, доколкото и от една страна тогава е започнало ефективното изтърпяване на лишаването от свобода, до тогава лицето се е считало с мярка за неотклонение "Задържане под стража". От момента, в който имаме постановен формално, материално законен съдебен акт, който подлежи на изпълнение /и всички са длъжни да го съобразяват/, съдът констатира че по отношение на Е.М. е започнала известна работа. Казваме известна работа, защото началото на тази работа започва с първоначален доклад. В този първоначален доклад, който е от 29.04.2020 г., а това е задължителен доклад, през който преминават всички лишени от свобода след постановяване на съответен акт, който определя, че трябва да се търпи наказание "Лишаване от свобода". В този първоначален доклад се описва здравословното състояние, описва се житейската история, които са статични като критерии, при тях няма промяна. Няма да има промяна както в първоначалния доклад, така и в последващите и не те задават определено референтните насоки за работа с лицето, нито те самите са определящи за това как следва да се възприема настъпилия поправителен процес при лицето. Основното и същественото, което са засягали тези доклади е криминалното минало. Криминалното минало също е фактор, който се влияе от справките и отразяванията в свидетелството за съдимост на лицето и този фактор се отразява в цялостната оценка, съобразно методиката, по която работят в местата за лишаване от свобода, за да определят какви са стойностите и какви са перспективите за поправяне на едно лице. Така, че и по тези обстоятелства обективно няма как да бъде възразено, доколкото те намират отражение в материалите по делото, макар че осъжданията на лицето, като изключим това последно от 2020 г. са със значителна давност, много назад във времето. Това, което е важно е поведение в местата за лишаване от свобода. В този първоначален доклад се констатира разпределянето на М. в първа група, включването му в колективни мероприятия, курсове по компютърна грамотност. Тук е било отразено и забрана за участие в колективни мероприятия.

В първоначалния доклад от 2020 г. е дадена квалификация на лицето като психологическа оценка, че се отличава с упоритост, автономност. Дадена е перспектива за възможност от враждебни нагласи. Не са били декларирани дикриминационни нагласи и изразявано е привидно добро отношение към пенитенциарния състав. В работата тогава е била дадена средна оценка за риск от рецидив 51 точки. Рискът от рецидив е бил разслоен в следните направления – риск за обществото като висок, риск за персонала нисък, риск за лишените от свобода нисък, риск за самия лишен от свобода нисък. Отчетени са ресурсите и като предложение за лицето е било предложено делови подход, ясни правила и норми, а

корекционната работа е следвало да бъде насочена за промяна на нагласите и работа за повишаване на мотивацията и преосмисляне на криминалното поведение. Иначе е било констатирано нагласа за безпроблемно изтърпяване на присъдата. Този доклад е изготвен от ИСДВР Чавдаров и съгласуван с НССДВР Г.. В тази връзка, съдът не може да не отчете и още едно, изготвено като становище, по повод разглежданото производство пред предходен съдебен състав, именно на ИСДВР Д. Г., която е заявила следните обстоятелства за г-н М. в посочения период. Тя е дала своята оценка за периода от работа – 2018 г. – 2019 г. и доколкото тя е наблюдавала поведението / доклада е от 09.05.2022 г./ , тя е заявила следните обстоятелства, че Е.М. не е създавал конфликти ситуации, спазвал е правилата, нормативните изисквания, не е бил наказван като подсъдим в зоната с повишена сигурност, доколкото тя тогава е имала наблюдения върху поведението на лицето в тази зона, по време на тогавашното му пребиваване там. Отнасял се към администрацията с уважително отношение, диалогичен, а индивидуалната работа с него е била основно акцентирана и свързана предимно с множество входяща съдебна документация, която е получавана от различните институции и изходяща. При беседи са били обсъждани, освен въпроси касаещи правния статус и такива от битово естество. Тоест, като начало съдът намира, че в този първоначален доклад е изходна като база за работа с лицето и затворническата администрация го е изпълнила в съответствие с правилата за работа, а те неминуемо включват оценка на риска от рецидив, който е именно през погледа на конкретните длъжностни лица в местата за лишаване от свобода. Сега съдът намира за нужно да заяви, че тази преценка на риск от рецидив / срещу която се възразява в днешното съдебно заседание осъденото лице/ не е произволна, а тя се базира на приети методики и методологии, които са издадени от съответните компетентни органи в МП и това е регламентиран нормативен израз за оценка на поведението в местата за лишаване от свобода. Тоест, този риск от рецидив не е изразно средство, което се използва за конкретни лица от служители в затворническата администрация и всички участващи в една такава процедура. Тази оценка е един от критериите и показателите, по които работят в местата за лишаване от свобода, за да направят прогнозата как да се работи с конкретното лице.

При тази първоначална база и проверката на материалите по делото, при прегледа на седемте тома, които са по делото, съдът констатира, че действително в първоначалния период на пребиваване в затвора гр. София, от страна на Е.М. действително е проявявано проактивно отношение, с оглед насоченост да започне работа в определени позиции в мястото за лишаване от свобода, като това поведение и то в началния период на периода оценка, съдът оценява като положително за личността му.

В материалите по делото се съдържат именно многобройните молби за назначаване на работа в печатница, като чистач, като чистач на открито, във фитнес и съдът намира за необходимо да отбележи, че през целия този период ИСДВР, който е работил конкретно с осъденото лице е давал положително отношение за полагане на труд в мястото за лишаване от свобода. Тоест, съответното длъжностно лице е правил необходимата преценка, че са налице предпоставки. Преценките на горестоящите в йерархията е трудно да бъдат разбрани като мотивация, такава в част от случаите липсва . Но така или иначе, това че не се полагал

труд в целия период от време от М. не се оценява негативно, не се оценява в тежест на лишеното от свобода лице.

Погледнато в друг аспект, съдът намира че възраженията за това, че не се работи или не се отзовават длъжностните лица по отношение молбите на Е.М.: специално в периода, в който ИСДВР е бил ТР. ГР., съдът констатира многобройни докладни записки в материалите по делото, от които прави впечатление изцяло положителното отношение на ИСДВР Г. с вземане на отношение по всяка една молба, която е била депозирана от Е.М. и давани от него предложения за съответна насоченост. В тази насока, тези молби от 2020 г. са били предявявани от осъденото лице, включително са били предявявани с искане да бъдат разгледани възраженията му по повод твърденията от него за незаконно осъждане и те са били адресирани както до ГДИН, били са адресирани до съответните длъжностни лица в затвора. Този проблем е бил поставян на ИСДВР и по тези конкретни обстоятелства, съдът намира, че е бил даден съответния отговор от длъжностното лице, което най-пряко е отговаряло за осъденото лице М.. Сезирало е по-висшестоящите, от там е бил получаван отговор, че те не са от компетентността на затворническата администрация. Тези молби са били адресирани до минимум над пет адресата. Молбите са подавани до адресатите. Какъв е отговорът от адресатите може да знае единствено осъденото лице.

По отношение на оплакванията на осъденото лице, че присъдата е несправедлива ИСДВР Г. е заявявал и е декларирал и пред осъдения М., че не може да вземе отношение, доколкото не е от некомпетентността му. Това съдът констатира в негова докладна записка по повод работата с осъдения М. от 26.05.2021 г.

В рамките на пребиваването в местата за лишаване от свобода следва да бъде заявено още и това, че съдът оценява като положително отново активното поведение от страна на лишения от свобода и това е признато в следващия доклад, изготвен от ИСДВР, че се поема инициатива, че се правят инициативи за провеждане на курсове за запознаване на лишените от свобода с правата им. Тази инициативност за курс по права на човека, за курс по игра на футбол / независимо че там има отказ от страна на затворническата администрация/, инициатива за създаване на съвет на общността, по повод която е била провокирана затворническата администрация и са предприети стъпки, доколкото може да се проследи по досието на осъдения, да се инициира възстановяване на този съвет на общността. Тази активност от страна на осъдения М. се намира също за положителна и тя няма как да бъде игнорирана.

Съдът също оценява положително и обстоятелството, че се полага и доброволен труд от страна на лицето. Отделно от това, следва да бъде изтъкнато следното обстоятелство визирано в психологическото заключение, изготвено на 10.09.2020 г. от инспектор психолог В.С. по въпросник за криминална заразеност, за лицето е констатирано, че няма ниво на криминална заразеност.

Тези данни, несъмнено също стоят и се оценяват положително от настоящия съдебен състав.

През 2022 г. е видно, че са приложени в досието допълнителни характеристични справки, изготвени от ИСДВР Димитрова, в които са дадени добри лични качества за М. по

отношение отново комуникативните способности, отново е заложена тенденцията за автономност, за самостоятелност в позициите и неподатливост за манипулации. Посочено е и че лицето със заповед от 06.11.2020 г. полага доброволен труд като чистач в кухненски блок и е казано, че до момента /съдът го разбира до момента на изготвяне на справката/ той се справя добре с възложената работа. Също допълнително положително обстоятелство е включването в курс за компютърна грамотност. Съдът намира за положителен и факта, отразен в тази справка за М., посещенията във фитнес зала и заниманията със спортни мероприятия.

Това, което следва да бъде подчертано е, че лицето не участва в конфликтни ситуации и това е заложено в този доклад. Подчертано е и това, че той има дължимото отношение към съответните длъжностни лица. Това също не се оспорва от никоя от страните в производството. Допълнително е заявено, че се спазват установените правила и М. е награждаван съгласно заповед от 21.01.2022 г. свиждане за срок от 4 часа. В тази характеристика е заложено и е отразено редуцирането на точките от рецидив на поведение, които са снижени от 51 на 48 точки, като това снижение, отразеното в доклада е, че е резултат от промяната на следната зона – начин на живот и обкръжение и редуцирането е в резултат от включването в трудова дейност, в провежданите дейности, в организирането на курсовете за лишаваните от свобода права на човека и Конституция на Република България. Тук е заложено, че риска от сериозни вреди за обществото е висок. В рамките на събраните по делото и в затворническото досие доказателства е налице и доклада, изготвен от инспектор Н., също изпълняващ длъжност ИСДВР. Този доклад предхожда предишно заявената справка. Това е доклад от 01.03.2022 г. В този доклад е било заявен начина на осъществяване на работа, а именно индивидуална програма основно под формата на беседи и разговори. При беседите се сочи в доклада, че са били обсъждани въпроси, касаещи правния статус; въпроси от битово естество. От друга страна, работата с лишения от свобода е вървяла и в направлението основно във връзка с връчването на книжа на г-н М., с оглед на предявените от него многобройни иски и респективно пък връщането на отговори и обсъждането на тези неща. Това, доколко се приема от страната разговорите, беседите като вид работа, в доклада е отчетено, че това е била една от основните форми на работа с лишения от свобода. В този доклад е отразено, че лицето е награждавано със заповеди от 02.03.2022 г. - писмена похвала, със заповед от 05.08.2021 г.- хранителна пратка, а допълнително събраните по делото писмени доказателства видимо е, че затворническата администрация е представила заповеди за назначаване на Е.М. на работа като чистач в кухненски блок, заповед № 96/02.03.2022 г. , която е писмена похвала, заповед № 384/05.08.2021 г. за награда с извънредна хранителна пратка, заповед № 22 / 21.01.2022 г. – удължено свиждане за срок от 4 часа. Тези са всички актуални представени заповеди за награждаване.

Тези награди са проява на доброто отношение и доброто поведение на Е.М. и спазването на режимните изисквания, доколкото и в самите заповеди точно това е отразено като мотиви за постановяване на наградите, а именно подчертана дисциплинираност, участие в социално възпитателните работи, с цел спазване на позитивна линия и като

стимул за това спазване на тази позитивна линия, затворническата администрация е предприела съответните позитивни действия, за да оцени този вид положително поведение и да даде стимул за продължаваща активност в тази насока. Така се оценява от съда.

СЪДЪТ намира на следващо място, че като положителни се оценяват и събраните чрез гласни доказателствени средства, а именно разпит в съдебно заседание на свидетел Г., изпълняващ длъжността ИСДВР. На нарочно и изрично поставени от страната въпроси, оценката от този свидетел също е положителна. Лицето, в показанията си е потвърдил, че Е.М. се отнася добре с надзорно охранителния състав от затвора, че няма данни да има пререкания с който и да било от длъжностните лица, че не се е занимавал с противозаконни дейности, няма данни за нарушаване на режимните изисквания в затвора, няма данни свидетеля за извършвано бягство. Свидетелят потвърждава, че Е.М. се занимава със спортна дейност, работил е като чистач в кухненски блок и във връзка с тази му работа, отделно от това и с оглед многобройни отсъствия поради множество дела, реално обективна преценка дали се е справял с работата си като чистач, официално обективно негативна оценка не е била давана, така че оценката на тези показания също показва, че линията на поведение, която се спазва в местата за лишаване от свобода е положителна. Както се посочи от страна на прокуратурата, спазването на режимите изисквания е задължение в местата за лишаване от свобода.

Основният проблем в настоящия казус произтича именно от обстоятелството, видимо е че без промяна е по въпроса дали лицето приема или не приема присъдата. Съдът обективно констатира, че тази присъда не се приема за законна, справедлива, а това влияе и на критериите при оценка на риска от рецидив. Този критерий, ще се повтори, е нормативно заложен в рамките на системата, по която се оценяват лишените от свобода именно през погледа на длъжностното лице. Тази оценка е приложима за всички лишени от свобода и не касае персонално което и да е лице, тоест осъденият М..

По отношение на това обстоятелство, съдът може да заяви, че в принципен план, приемането на присъдата е факт, който по принцип говори за приемане на отговорността за деянието, за което едно лице е осъдено. Приемането на присъдата е индикатор за това, доколко е налице осъзнаване за това, което се е случило като факт в миналото .

Това, че едно лице не приема присъдата за справедлива, лесно може да бъде маскирано с привидно приемане на присъдата за справедлива, макар и да има психологически способности и инспекции за оценка на такъв вид поведение. В случая на осъдения М., на този фактор няма да се отдава прекалена тежест, но, доколкото той е елемент от цялостната оценка на едно поведение, няма и как да бъде игнориран.

В тази насока, при конкретното лишено от свобода лице, този фактор продължава да стои като отворен въпрос за работа, доколкото от последно представени писмени доказателства, а именно трите доклада, които се представиха в днешно съдебно заседание - протоколите за проведени консултации, видимо е че са провеждани такива консултации, като поставените въпроси, съобразно протокол за проведена консултация от 13.04.2022 г. е свързано с правни въпроси, с престоя в затвора, с др. информация /за различни държави/.

Или, механизмите, които може да се предоставят на лишения от свобода за преработване на

този въпрос са включени в действие, доколкото видимо от тези три протокола, тези консултации са подадени по заявка от Е.М.. И трите консултации имат съществена продължителност – първата е около 120 минути и последната 90, а това, което следва да се подчертае, че е била постигната договореност, при нужда от нова консултация и изслушване, да се пусне нова молба от лицето. Чрез посоченото се способства за адаптиране на лицето към местата за лишаване от свобода, за закрИ.е на въпросите, които стоят като отворени, а тези въпроси са залегнали в плана за работа в местата за лишаване от свобода, като се констатира активни действия, така че твърденията, че служителите не се срещат с лицето, че психолозите не се срещат с лишения от свобода, съдът не намира за основателни.

Доколкото от материалите по делото се изяснява и това, че администрацията на затвора стои на виждането, а то е и законово предписано, че при продължаваща положителна работа от страна на Е.М., предстои възможност за промяна на режима в пол-лек. Това е посочено в един от документите, изхождащ от ИСДВР Н. Н., в който при изготвяне на първоначалното становище на затворническата администрация по повод искането за допускане на условно предсрочно освобождаване, ИСДВР Н. е дал отрицателно такова становище, доколкото е констатирал, че следва да бъдат дадени допълнителни данни за покрИ.е на констатираните дефицитни зони. В приложена в табличен вид справка е взето отношение отрицателно становище по условно предсрочно освобождаване и е заложено, че при спазване на добро поведение ще бъде предложен за замяна на режима, което е от 04.03.2022 г. Видимо е, че до този момент това обстоятелство не се е реализирало, с оглед изявленията в днешното съдебно заседание, поради липсата на писмени доказателства в тази насока.

В тази връзка съдът изразява становището за отказ, като съображение на първо място е големия остатък от присъдата, която е постановена за изтърпяване. На второ място, съдът се съобразява с изискванията на ЗИНЗС. Законът сочи, че проявления и доказателства за положителна промяна в поведението са и промяната на режима на изтърпяване на наказанието, и преместването в друго затворническо заведение от по-лек тип и респективно и инициране от самото затворническо заведение на допускане за условно предсрочно освобождаване на лицето. Това е с оглед нормата на чл. 155 от ЗИНЗС.

Макар да отчита положителната насока на поведение на лицето в местата за лишаване от свобода, съдът намира, че на този етап не може да се допусне условно предсрочно освобождаване, доколкото установено поправяне / а и такава е обвързваща задължителна съдебна практика / не е налице, а самото положително отношение към изтърпяване на наказанието, самото спазване на режимните изисквания, не сочат на завършил поправителен процес, който да сочи, че е безпредметно пребиваването в местата за лишаване от свобода.

При този остатък, и при отсъствието на една от предпоставките за допускане на условно предсрочно освобождаване, съдът счита, че не са налице основанията, заложени в чл. 70 от НК, и намира че молбата следва да бъде оставена без уважение.

Следва да се заяви, че настоящото производство не касае обжалване на индивидуален административен акт. Процедурата не е такава, поради което и няма да се

вземе отношение по повод искането за отмяна становището на началника на затвора и връщане на преписката за допълнително произнасяне. Иначе доводите, които изложи защитата изцяло бяха отнесени като такива с цел обосноваване искането за освобождаване на лицето по чл. 70 от НК.

С оглед горното, **СЪДЪТ**

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ЕМ. Д. М. за допускане на условно предсрочно освобождаване от изтърпяване на остатъка от наказанието лишаване от свобода по нохд № 646/15г. на СпНС .

Определението на съда подлежи на обжалване с частна жалба пред Апелативен съд гр. София в 7-мо дневен срок от днес по реда на глава 22 от НПК.

ОСЪДЕНОТО ЛИЦЕ М.: Искам препис от протокола и ако може да ми дадете представените доказателства от ГДИН за изтърпяната присада, справката, която исках предходния път, за да мога да обжалвам пред Апелативен съд, тъй като не съм съгласен.

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

Да бъдат изпратени на осъденото лице Е.М. копия от протоколите от днешното и предходното съдебно заседание, както и справката за изтърпяното наказание

Препис от протокола от днешното съдебно заседание да се издаде на защитата, за представянето пред НБПП.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 11,20 часа.

Съдия при Софийски градски съд: _____

Секретар: _____